

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 334/2021-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa obchodnej spoločnosti **STEAMEX spol. s r. o.**, Miletičova 23, Bratislava, IČO 35 685 298, zastúpeného advokátskou kanceláriou Consilior Iuris, s. r. o., Radlinského 51, Bratislava, IČO 47 231 157, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Kemka, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 753/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur a náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. V exekučnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 36 Er 753/2017 je vymáhaná pohľadávka sťažovateľa ako oprávneného proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len ako „povinný“), vo výške 119 397,68 eur s príslušenstvom. Sťažovateľ navrhol vykonanie exekúcie svojím podaním z 3. marca 2017 adresovaným súdnej exekútorke JUDr. Barbore Vatrtovej, ktorá upovedomením o začatí exekúcie upovedomila sťažovateľa aj povinného, že 6. marca 2017 začalo exekučné konanie. Povinný podal proti exekúcii námietky spolu s návrhom na odklad exekúcie. Okresný súd vydal uznesenie č. k. 36 Er 753/2017-34 z 24. októbra 2017, ktorým povolil odklad exekúcie a následne okresný súd uznesením č. k. 36 Er 753/2017-70 z 18. decembra 2018 námietky povinného proti exekúcii zamietol. Následne povinný podal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 36 Er 753/2017-70 z 18. decembra 2018 sťažnosť doručенú okresnému súdu 21. januára 2019, pričom konajúci súd do dňa podania ústavnej sťažnosti o predmetnej sťažnosti povinného nerozhodol, a teda nie je možné, aby bola ustanoveným súdnym exekútorom ďalej vykonávaná exekúcia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Okresný súd v dôsledku dlhodobej nečinnosti trvajúcej do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti nerozhodol o sťažnosti povinného v exekučnom konaní podanej 21. januára 2019 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 36 Er 753/2017-70 z 18. decembra 2018, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

b) Podľa sťažovateľa je potrebné pri posudzovaní vzniku zbytočných prietáhov v exekučnom konaní vziať do úvahy aj okolnosti, za ktorých bol vydaný exekučný titul. Exekučný titul bol vydaný v trestnom konaní, v ktorom bol povinný odsúdený za to, že pri predaji majetku sťažovateľa nepostupoval s náležitou starostlivosťou a predal ho za nižšiu trhovú cenu, pričom išlo o celý majetok sťažovateľa a predmetný majetok bol odpredaný synom povinného v rozpore s dobrými mravmi. S ohľadom na uvedené protiprávnym konaním povinného stratil sťažovateľ celý svoj majetok a následne, keďže povinný nesplnil svoju povinnosť dobrovoľne (nenahradil exekučným titulom priznanú náhradu škody), nárok sťažovateľa stále nie je uspokojený z dôvodu prietáhov v exekučnom konaní a aj so značným odstupom času je sťažovateľ poškodený na svojich právach bez akejkoľvek kompenzácie v podobe náhrady škody priznanej exekučným titulom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré sťažovateľ vidí v nečinnosti okresného súdu, ktorý do dňa podania ústavnej sťažnosti nerozhodol o sťažnosti povinného podanej 21. januára 2019 proti uzneseniu okresného súdu č. k.

36 Er 753/2017-70 z 18. decembra 2018 o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii, proti trovám exekúcie, proti trovám exekučného konania a proti trovám právneho zastúpenia v exekučnom konaní.

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby súd alebo štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

7. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

8. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014, I. ÚS 210/2018, IV. ÚS 120/2018, IV. ÚS 172/2020), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase jej podania takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015, I. ÚS 190/2019).

9. Prístup ústavného súdu nie je špecifickým ani z komparatívneho pohľadu, zohľadňujúc najmä judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Medzi mnohými možno poukázať na viaceré rozhodnutia ESLP, v zmysle ktorých ESLP v súvislosti s právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s ohľadom na ojedinelú nečinnosť súdu členského štátu a charakter súdneho konania toleroval napr. 20 mesiacov nečinnosti odvolacieho súdu, kým rozhodol o odvolaní sťažovateľa (pozri *Cesarini v. Taliansko*, č. 11892/85, rozhodnutie ESLP z 12. 10. 1992, body 20 – 21) alebo 28 mesiacov trvajúce obdobie nečinnosti

súdu (od podania žaloby do výzvy súdu k jej doplneniu) v rámci civilného konania (pozri Dostál v. Česká republika, č. 52859/99, rozhodnutie ESLP z 25. 5. 2004, body 192 – 193).

10. V zmysle rozhodovacej praxe a judikatúry ESLP dĺžka súdneho konania v civilných veciach na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

11. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, ústavný súd zistil, že od doručenia sťažnosti (21. januára 2019) proti uzneseniu okresného súdu č. k. 36 Er 753/2017-70 z 18. decembra 2018 do podania ústavnej sťažnosti 19. apríla 2021 uplynuli približne 2 roky a 3 mesiace. Hoci postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý o podanej sťažnosti počas tejto doby nerozhodol, nemožno považovať za optimálny a napadnuté konanie je poznačené nečinnosťou okresného súdu, celková jeho doterajšia dĺžka ešte neindikuje, že napadnuté konanie vo veci sťažovateľa by bolo možné považovať za nesúladne s označenými právami sťažovateľa, resp. za také, v rámci ktorého by intenzita prípadných prietahov dosahovala úroveň potrebnú pre vyslovenie porušenia ním označených práv, pretože uvedená doba konania, hoci sa aj strane sporu, ktorá má záujem na čo najskoršom rozhodnutí, môže zdať neprimeraná, z hľadiska ústavných limitov v danom type konania neprekračuje prípustnú dobu konania.

12. Ústavný súd citlivo vníma význam predmetného exekučného konania pre sťažovateľa, zohľadňujúc však doterajšiu celkovú dĺžku napadnutého konania, ktorú ústavný súd môže posudzovať v súvislosti so sťažovateľom označeným základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá v okolnostiach tohto prípadu predstavuje približne 2 roky a 3 mesiace, ústavný súd konštatuje, že celková doba trvania napadnutého konania nie je neúnosná a aj s ohľadom na judikatúru ESLP ju nemožno hodnotiť ako spôsobilú bez ďalšieho viesť k záveru o jej neprimeranosti. Jedným dychom však ústavný súd dodáva, že pokiaľ by bol okresný súd v napadnutom konaní aj naďalej po dlhšiu dobu nečinný, v konkrétnych okolnostiach prerokovávanej veci by už takýto postup okresného súdu nebolo možné považovať za tolerovateľný.

13. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu v napadnutom konaní, vychádzajúc z citovanej judikatúry, ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nie je poznačený prietahmi v ústavne relevantnej intenzite, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

14. Napokon ústavný súd poznamenáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik prietahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti (primerané finančné zadosťučinenie a trovy konania), keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu